GÖL MASALI

YAZAN
Kudret Ayşe YILMAZ

RESİMLEYEN
Elif YEMENİCİ

DİB YAYINLARI

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 1319/2
Çocuk Kitapları: 304

Yayın Yönetmeni
Dr. Yüksel Salman

Koordinasyon
Yunus Akkaya

Eser İnceleme
Hale Şahin

Editör
Zeynep Ulviye Özkan

Grafik&Tasarım
MTK

Baskı Takip
İsmail Derin

Baskı
Bilnet Matbaacılık ve
Ambalaj San. A.Ş.
444 44 03

1. Baskı, İstanbul 2017

Eser İnceleme Komisyon Kararı
29.09.2016/18

2017-34-Y-0003-1319/2
ISBN: 978-975-19-6677-3
Sertifika No: 12931

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar Bulvarı
No:147/A 06800 Çankaya/ANKARA
Tel: 0312 295 72 93-94
Faks: 0312 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

İçindekiler

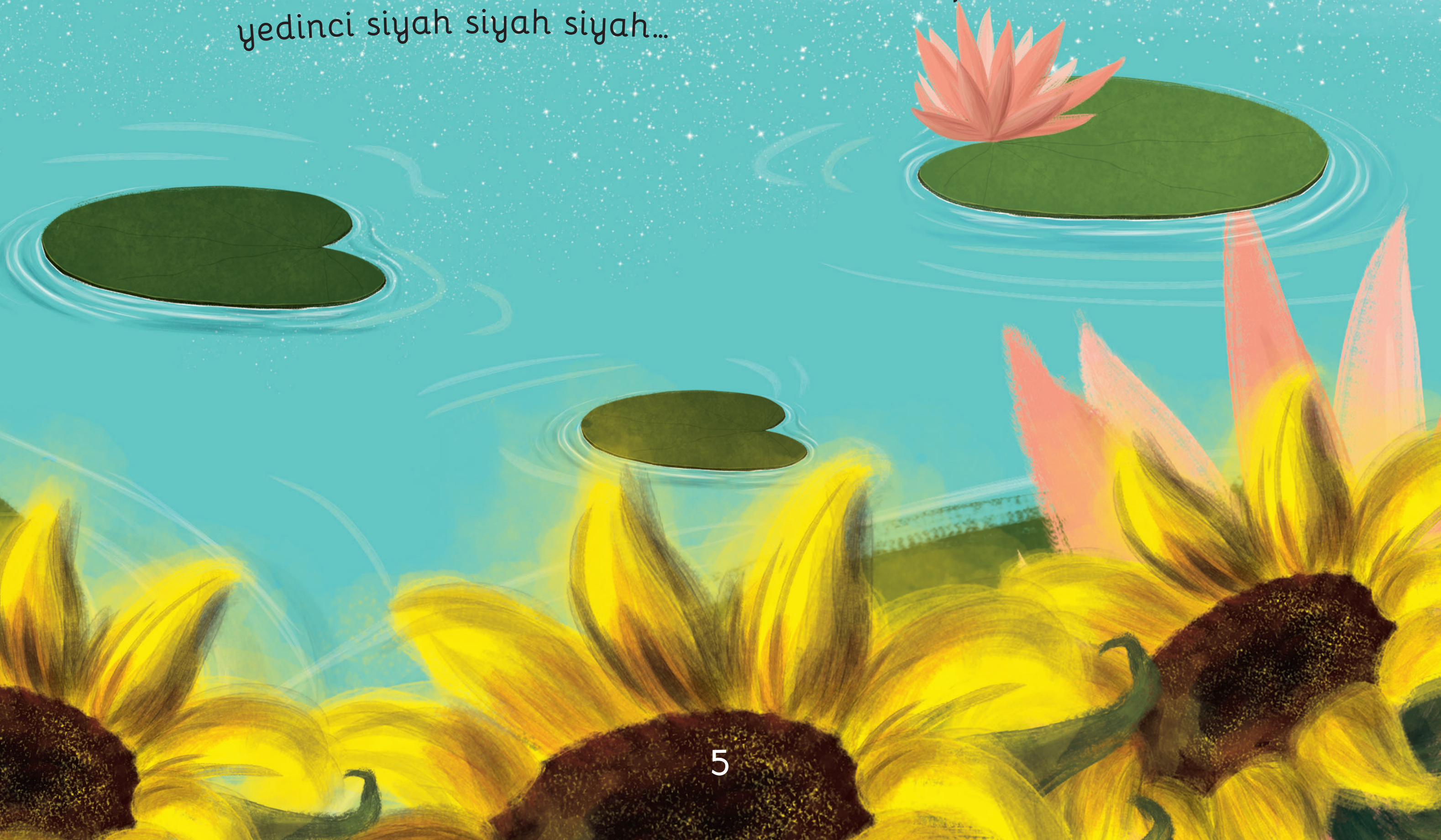
Çok eskide kalmış günlerden biriydi. Pembe göbekli çiçekler, çimlere bağdaş kurup şarkı söylerdi. "Elinde keseri... Tak tak Atiko... Suyu sever bedeni... Tak tak Atiko... Zıpla şimdi bekleme... Tak tak Atiko... Yavruların geliyor... Bak bak Atiko..."

Atiko, suyun içinde sabahtan akşama kadar yüzüp duran açık yeşil ve parlak bir su kurbağasıydı. Gözleri iri iri, sırtındaki çilleri mini mini... Dört parmaklı elleri ile taşlara tutunup arada bir güneşlenir, sıçramaya elverişli bacaklarını üst üste atar, o da çiçeklerin şarkısına eşlik etmeye başlardı:

"Elinde keseri... Tak tak Atiko... Suyu sever bedeni... Tak tak Atiko... Zıpla şimdi bekleme... Tak tak Atiko... Yavruların geliyor... Bak bak Atiko..."

Atiko'nun büyük bir mutluluğu vardı. Yavrularına kavuşma vakti iyice yaklaşmıştı. Nice zamandır heyecanla başında beklediği, gözünden sakındığı yavruları kabarcığa benzeyen minicik yumurtalarını çatlatmıştı. Atiko'nun kalbi heyecanla küt küt çarpıyordu. Kendi gibi yemyeşil yavruları olacak, onlarla sabah akşam keyif içinde şarkılar söyleyecek, onları peşine takıp gölün her yanında gezecekti. Derken onlarca iribaşlı yavru suyun yüzünde sıralanmaya başladı. Birinci yavru, siyah... İkinci yavru, siyah... Üçüncü yavru, siyah... Dördüncü, beşinci, altıncı, yedinci siyah siyah siyah...

Bütün yavrular civarını sardı. Hepsine tek tek iyice bakınca Atiko'nun minik yüreği acı ile sızladı. Bunlar kendi yavruları olamazdı. Su yüzündeki bu yavruların hiçbiri kendine benzemiyordu. Siyah ve kuyruklu yavrular o uzun kuyruklarını sağa sola sallayarak keyifle yüzüyorlardı.

Atiko telaşla titreyen dişsiz ağzını gölün kıyısına doğru çevirip tüm gücüyle bağırmaya başladı: "Karıştı... Benim yavrularım başkasının yavrularıyla karıştı... Eyvah saçsız başıma gelenler... Yavrularım nerede? Ey güzel kelebek sen de mi görmedin, ey yosunlu kaya sen de mi işitmedin? Nerede benim ciğerparelerim? Bunlar kimin yavruları? Ben evlatlarımı arayıp da bulmaz mıyım? Onları kim almışsa hesabını sormaz mıyım?"

İribaşların Annesi Kim?

Sesi yankılandıkça dört yana dalga dalga yayıldı. Hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Kimse yardımına koşmuyor, hâlini bile sormuyordu. Atiko, etrafını saran iribaşlardan gölün kenarına güçlükle kaçtı. O sırada fırsatçı diye hiç değer vermediği sivrisinek kuruldu sazlıktaki bir kamışın üzerine.

Elini başının altına koyup kurbağanın bir sağa bir sola sıçraya sıçraya feryat edişini, yavrularına bakışını gülerek izledi. Atiko, onun bu gülüşünü görür görmez olduğu yere çakılıp kaldı. Bir kendine bir sivrisineğe bir de su içindeki kara benekler misali yüzüp duran iribaşlara baktı.

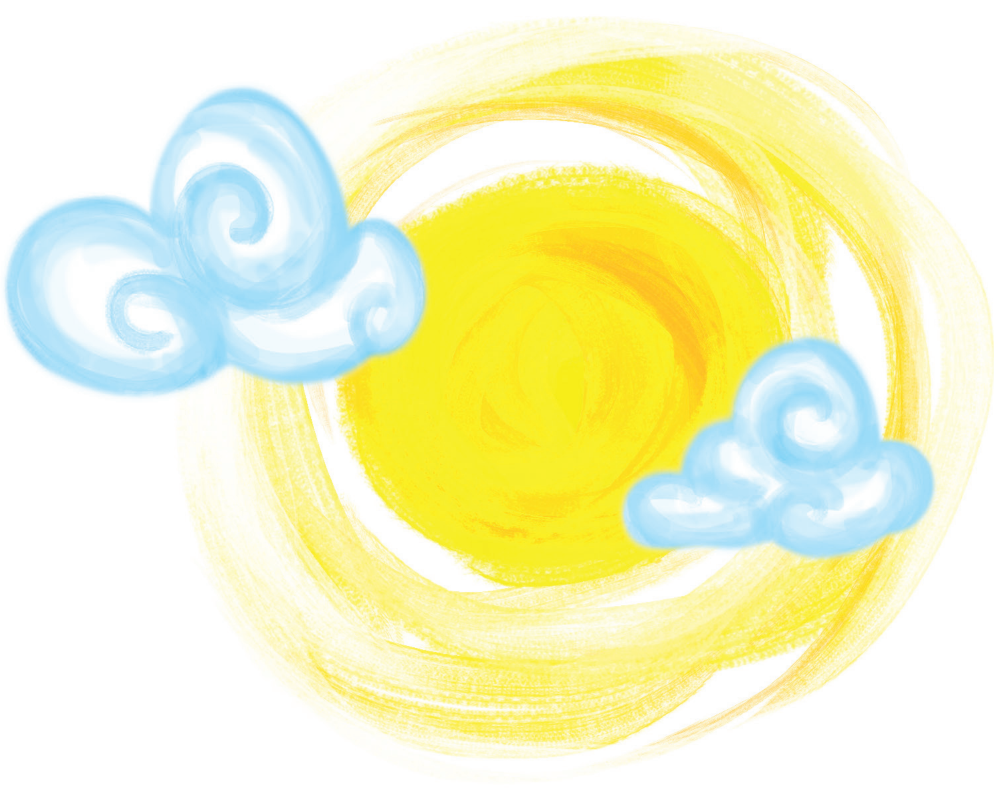
– Ey sivri ağzıyla kan emip beslenen sivrisinek! Hadi itiraf et. Bana bir oyun oynamaktasın değil mi?

– Ne oyunu ey yeşil kurbağa?

– Bu yavrular bana değil sana benziyor.

– Bana mı benziyor?

– Elbette... Bak senin gibi hem siyahlar hem minikler hem bacakları bile yok... Kuyruklarına bakılırsa çok geçmeden kanatları da çıkacak!

– Atiko sen bana şaka mı yapıyorsun?

– Asla... Hem yüreğim böyle kanarken nasıl şaka yaptığımı düşünebilirsin?

– Yani bu minikler benim yavrum mu?

– Evet senin... Peki, benim yavrularım nerede? Sen mi bir şey yaptın onlara?

Sivrisinek karnını tuta tuta epey güldü. Öyle çok güldü ki cevap veremiyor, uçup gidemiyor, birazcık rahat nefes alamıyordu. Atiko onun gülmesi bitsin diye sabırsızlıkla beklerken bir yandan da ağlıyor, etrafa sesleniyordu. Sivrisinek onun bu hâline sonunda acıdı.

– Atiko… Benim adımı bilirsen sana yardım edeceğim.

– Ben senin adını nereden bilirim?

– Ama beni yemek için o uzun dilini, kırbaç misali her sabah bana doğru sallarsın.

– Çok üzgünüm ey sivrisinek! Bundan büyük kabahatim olmasa gerek. Adını söylemezsen bilemem, yardımın olmazsa evlatlarımı bulamam.

Sivrisinek birden ciddileşti. Demek Atiko benim adımı bile bilmiyormuş, diye düşündü ve kalbi kırıldı. Önemsenmediğini anladığı için öfkelense de Atiko'ya iyilik yapmaya karar verdi.

– Ey Atiko… Kendinden başkasını sevmeyen, ince düşünmeyen, telaşlı ve heyecanlı Atiko… Sana bir yardımım olacak, ama biraz zaman gerek biraz da emek.

– Söyle her neyse hemen yapayım. Yavrularımı derhal bulayım.

– Peki Atiko, ama giderken bu iribaşları birine emanet etmen gerekmez mi?

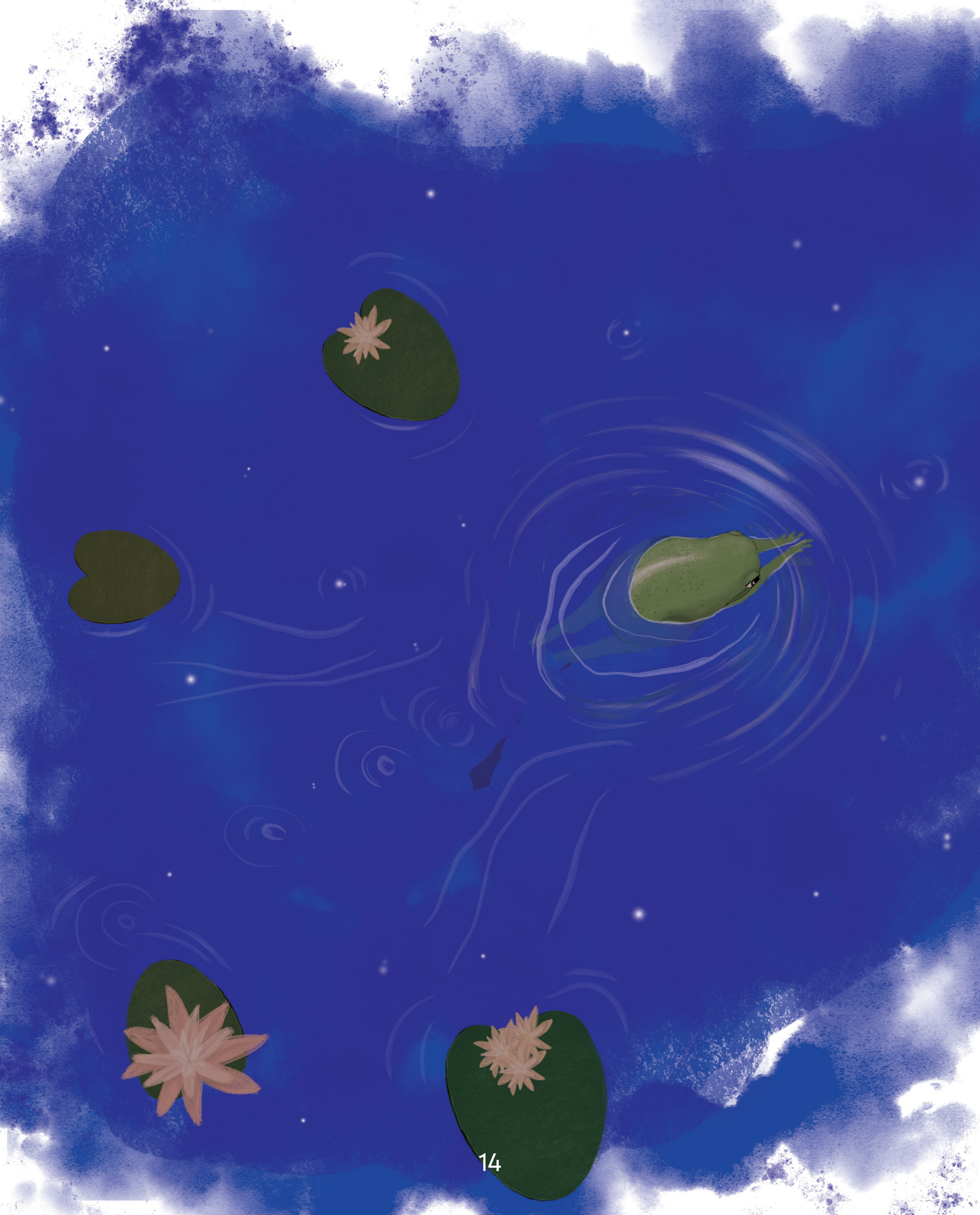
– Onlar benim yavrularım değil ki!

– Öyle bile olsa burada biz gidince yalnız kalacaklar. Hem küçükler, hem savunmasızlar. Onlara biraz yol yordam öğretmen gerekiyor.

Atiko bunu kabul etmedi. Yavrulara yaklaşmak dahi istemedi. Tek isteği gölün ikiye yardığı o koca ormanda kendi yavrularını bulmaktı. Sivrisinek bu duruma bir çözüm düşündü ve suyun yüzünde ağlaşan iribaşlara yaklaşıp kulaklarına bir şeyler fısıldadı. Atiko, sivrisineğin ne söylediğini merak etse de sormadı.

Sivrisinek uzun bir yolculuğa çıkmaları gerektiğinden bahsediyordu. O uçacak Atiko ise onun su yüzüne düşen gölgesini takip edecek ve beraber kızıl taşın dibine varacaklardı. Bu uzun yolculukta tek yoldaşı sivrisineğe kibirle bakan Atiko, içinden şunları geçiriyordu: "Hele bakın şu dertsiz yeşil başımın girdiği derde... Bir ince kanatlı sivrinin düştüm peşine... O gider ben giderim, o gider ben giderim. Bu yol nasıl bitecek, şu küçük sivrisinek bana nasıl yardım edecek çok endişeliyim."

Gölde Kaybolmanın Korkusu

Hava kararmaya başladı. Atiko, daha evvel evinden hiç bu kadar uzaklaşmamıştı. Korkuyordu, çünkü suyun yüzünde artık sivrisineğin gölgesi görünmez olmuştu. Üstelik bacaklarında derman kalmayan Atiko, sonunda dayanamayıp bağırdı:

– Ey sivrisinek… Beni aldın tanımadığım yerlere dek getirdin. Derdin nedir hiç anlamış değilim. Hani evlatlarım nerede? Eyvah ben neredeyim?

– Ey Atiko… Hâlinden hep memnun olan, kendinden başkası için hiç kaygılanmamış Atiko… Ben şimdi gidiyorum.

– Bu ne demek oluyor böyle, iyi kalpli olanlar arkadaşını yarı yolda bırakır mı?

– Peki Atiko, iyi kalpli olanlar o minik yavruları öylece bırakır mı?

– Ah sivrisinek, ben ettim sen etme… Beni burada bırakırsan mutlaka kaybolurum.

– Benden bu kadar Atiko, yolun açık olsun…

Sivrisinek tülden ince kanatlarını gerdi ve uçup gitti. Atiko "Sivrisinek…" diye bağırdı. Etraftaki tüm sivrisinekler ona baktı, ama o hangisinin yol arkadaşı olduğunu anlayamadı. Bir yosun dibine usulca sokuldu. Koca gölde kendini bir damla su gibi çaresiz ve küçük hissediyordu. Biraz sakinleşmişti ki gölden bir ses yükseldi. Homurtuya benzeyen bu ses ile irkilen Atiko kaçmaya başladı. O kadar hızlı yüzüyordu ki su dibindeki yosunlar dalgalanıyor, balıklar sağa sola savruluyordu.

Vaktinde Gelen Yardım

Kaçmaya devam eden Atiko'nun kolundan biri yakaladı. Soluk soluğa kalmış Atiko yorgunluktan bitkin hâldeydi. Kolundan tutan perdeli ayağın sahibine dikkatle baktı. Karşısındaki rengârenk, güzellikte emsalsiz, narin bir ördekti. Atiko ürperse de hiç ses çıkarmadan boynunu büktü, çünkü büyük ihtimalle ördek onu bir lokmada yutacak sonra yuvasına çekilip keyifle uyuyacaktı. Ördek, hâkim bir tavırla Atiko'ya sordu:

– Gölün bu yakasında aklı başında tek kurbağa yoktur. Senin burada olman şaşılacak iş! Bir derdin olsa gerek...

– Vardır ey görkemli ördek... Yavrularımı yitirdim. Onları bulmak için adını bile hatırlamadığım bir sivrisinek ile düştüm yollara. O da beni bırakıp gitti. Derken bir uğultu koptu gölde... Korkudan ne hâllere düştüm bak hele...

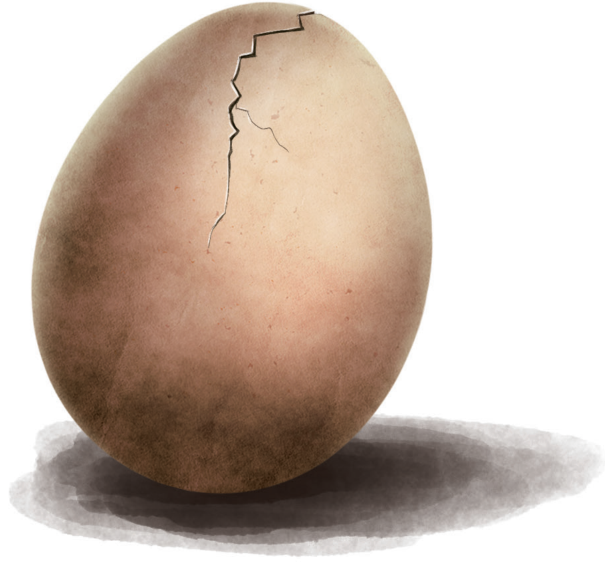
Atiko yorgundu, acıkmıştı; ama şu anda kendini düşünecek vakit değildi. Tek derdi yavrularına ulaşabilmekti. "Korkma... Buraları iyi bilirim." diye söze girdi ördek, Atiko'ya "Bin kanadıma..." dedi. Onu alıp kızıl taşın kenarındaki bir köşeye dek yüzdü. Öylece uyuyakaldı Atiko.

"Ördeklere güven olmaz" dendiğini çok işittiği halde, Atiko hiç tereddüt etmeden ördeğin tüyleri arasında epey yol kat etmişti. Uyandığında gün çoktan ağarmıştı ve ördeğin yumurtaları üzerinde *hafif* uyuklar halde beklediğini gördü. Burası hem güzel hem rahat bir yuvaydı. Sessiz ve serin bir ağaç gölgesindeki yuvasında büyük bir huzurla yaşamakta olan ördeğe imrendi. Kendi hayatı hiç de beklediği gibi gitmemiş, huzuru da yuvası da bozuluvermişti.

Ördeğe doğru iyice yaklaşan Atiko, başından geçenleri anlatmaya koyuldu. Çamurdan, yumuşak yapraklardan ve otlardan yapılmış yuvasında kurulmuş dinlenen ördek, Atiko'yu büyük bir dikkatle dinliyordu. Sonunda ördek dayanamayıp söze girdi:

— Ah Atiko, vah Atiko... *Sabır ile kızarır* elma dalda ve sabır ile çiçek olur tomurcuk. Sen sanmaktasın ki her şeyin aynıdır başı ile sonu... Ama yanılmaktasın. Bunu sana kanıtlamak isterim. Biraz kal yanımda, benimle yaşa... Şunu da asla unutma: Vardır her işte bir tat, vardır her işte bir karar anlayana!

Pişmanlık Pişmeye Yarar

Atiko ilk kez geride bıraktığı karabaşlara acıdı. Kendi yavruları olmasa bile zavallı iribaşlar kim bilir şimdi ne durumdaydı. Ördek, Atiko'nun hüznüne daha fazla dayanamadı. "Atiko beni bir güzel dinle. Seni şimdi yuvana götürmek isterim, ama görüyorsun ya yumurtalarımı bu hâlde bırakamam. Karar senin ya bekle kırılsın yumurtalar birlikte gidelim ya da kendin bul yolunu!"

Geniş kanatlarını yaymış yuvasında oturup duran ördeğe bakan Atiko, onu haklı buldu. Yavru ördekler çok yakında yumurtadan çıkacaktı. Kararını verdi. Ördeğin yanında kalacaktı.

Sabah olunca Atiko; ördeğe göl kenarındaki lezzetli, sulu, sarı dikenlerden toplamaya gitti. Bütün ördekler bu lezzetli dikenleri yemeyi severdi. Sarı dikenler minik parmaklarını yaralasa da arkadaşı ördeğe bu taze ikramları sunmak istiyordu. Topladığı sarı dikenleri bir köşeye sıra ile dizdi. Sonra kendisi de yorgunluktan bir köşeye serildi. Ördek keyifle o taze dikenleri yerken Atiko'ya tekrar tekrar teşekkür etti.

Günler geçip gitmeye, geceler birbiri peşine düğümlenmeye başladı. Artık Atiko daha az konuşur, daha çok düşünür olmuştu. Ne vıraklıyor ne gölü kulaçlıyor ne güneşleniyor ne de sağa sola selam veriyordu. Göl kenarındaysa sarı dikenler bitmek üzereydi. Üstelik ördeğin yumurtaları da iyice incelmiş çatlamak için saat sayar olmuştu.

Diken Şifadır Bilene

Atiko, o sabah yine erkenden uyandı. Güneşli olmasına rağmen hava ılıktı. Geriye kalan son sarı dikenleri toplamak için yola çıktı. Sebebini tam olarak anlamasa da terk ettiği o iribaşları özlediğini hissetti.

Sarı dikenlerle hem elleri hem ağzı dolmuş hâlde sıçrayarak dönerken ayağı takılıp bir taş üzerine devrildi. Dizleri kanamaya başladı. Atiko dizleri acıdığı, kanadığı için değil; verdiği karar hatalı olduğu için ağlamaya koyuldu. Evinden buralara dek gelmiş, yolunu yitirmiş üstelik yavrularından kalan tek bir ize bile rastlamamıştı. O sarı dikenlerden birisini bastı yarasına canı yansa da sessizce olacakları bekledi.

Önce incecik yeşil bacağından sızan kan dindi. Sonra kan yara üzerinde pıhtılaştı. Atiko, dikenin hoş kokusunu da orada fark etti.

Ördeğin gıdası olmaktan başka işe yaramaz sandığı sarı dikenler yaranın o büyük sızısını da kesti. Atiko bunu öğrendiği için mutlu oldu, dikenlere sarıldı. Bir yandan ördeğe doğru zıplıyor ve annesinin kendisine ettiği nasihatleri tekrarlıyordu: "Diken şifadır, zehir bal ile kaymaktır yeri gelmişse. Güneşin doğuşu bekleye bekleye… Asla olmamalı temiz işte acele… Bekle… Beklerken çalış yine… Bekle…"

Ördek Yavrularındaki Ders

Ördeğin yuvasında bir telaş vardı. Atiko gördüğü manzara karşısında şaşkınlıkla donup kaldı. O güzeller güzeli ördeğin etrafını sıradan, sarı, minicik yavrular sarmıştı. Bir süre olan biteni öteden izleyen Atiko, daha fazla dayanamayıp yanlarına sokuldu. Ördek ve henüz dünyaya gelmiş yavruları çok mutluydu. Ördek ağzı ile vakvaklarını besliyor, onlara güzel ninniler söylüyordu.

Atiko elindeki sarı dikenleri bir köşeye dizdikten sonra gelip ördeğin yanına sakince oturdu. Ağlamaklıydı ve sorusunu sordu:

— Ey ördek, güzel ördek… Etrafını saran bu gösterişsiz şeyler de nedir?

— Onların her biri benim yavrumdur Atiko.

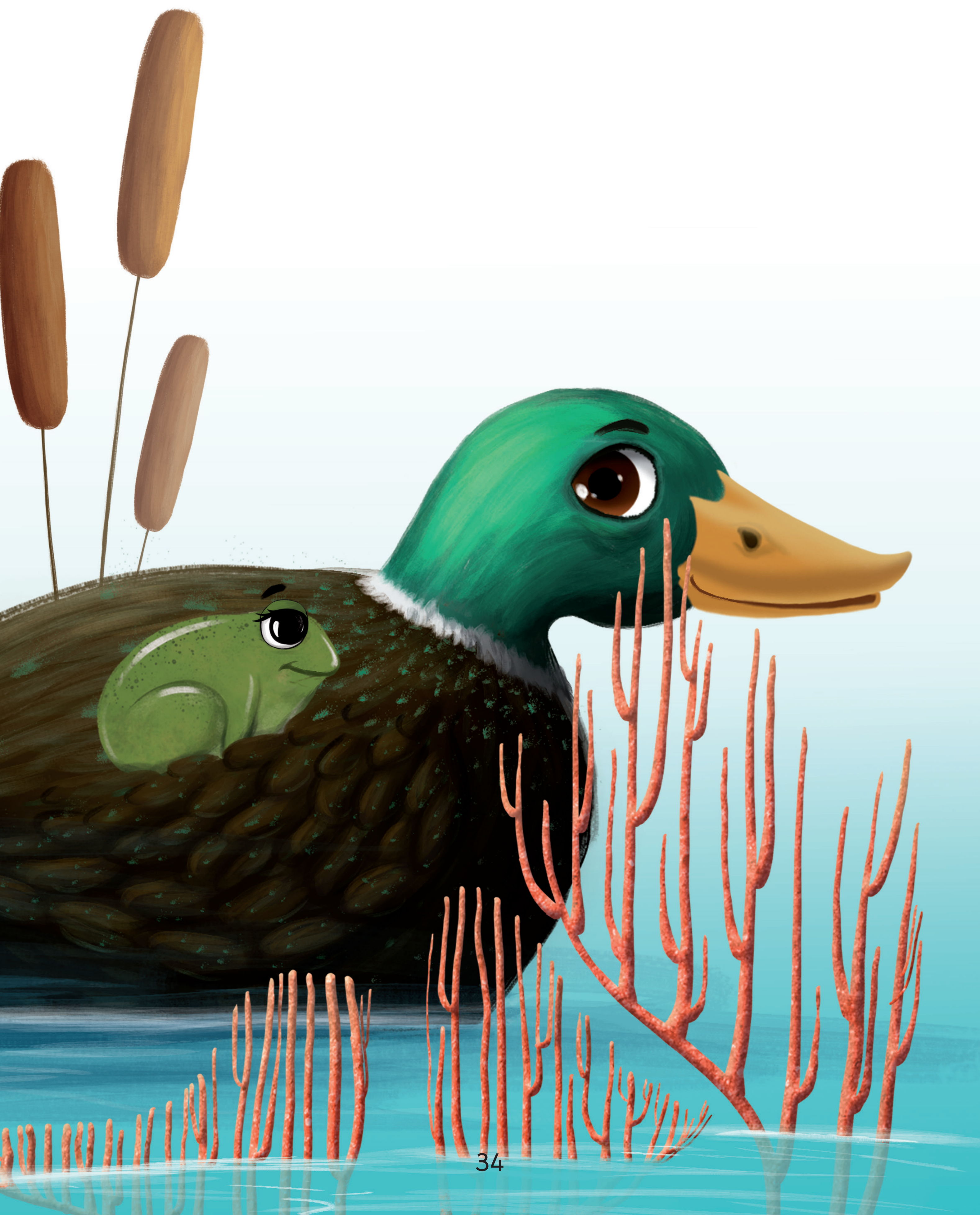
— Nasıl yani? Ne senin gibi parlak kanatları var ne de kuyrukları…

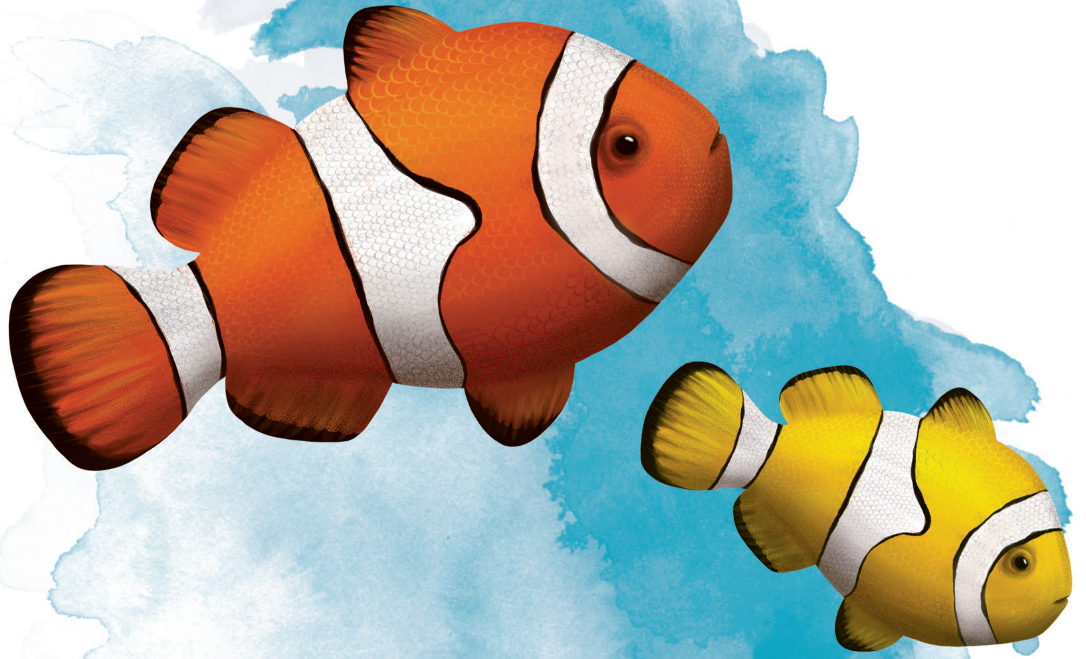
— Elbet yoktur. Vakti gelince olur, haaa olmasa da olur! Onlar benim yavrumdur. Önemli bir şey varsa o da sadece budur.

Atiko, yavruların annelerine söylediklerini dinlemeye başladı. Birisi annesinin ne kadar güzel olduğunu, diğeri annesinin ne kadar büyük olduğunu, bir diğeri annesinin çok güçlü olduğunu söylüyor ve hepsi birden annelerinin sıcak kanatları altında mışıl mışıl uyumaya sokuluyordu. Onları izleyen Atiko kendine sarılmaya çalışan neşeli iribaşları anımsadı. Duygulandı.

Ördek onun bu hâlini fark edince söze girdi. Üzülmemesi gerektiğini ve bir gün yavrularını bulabileceğini söyledi. Atiko derin bir umutsuzluğa kapılmıştı, yavrularından ümidi tamamen kesmişti. O artık, sadece evine gitmek istiyor ve kendi yavruları olmasa da o iribaşlara sahip çıkmayı diliyordu.

Eve Dönüş Zamanı

Atiko ve ördek geri dönüş yoluna çıktılar. Hava mis gibi çiçek kokuyor, tüm tabiat bu uzun yolculukta onlara eşlik ediyordu. Gölün ince dalgaları ördeğin ayakları sayesinde geniş halkalar şeklinde yayılıyordu. Suyun içinde oynayan balıkları izledi Atiko, su kablumbağalarının küçük yüzlerindeki tebessüme şahit oldu. Gölün derinlerindeki berraklık sayesinde yosunları, mercanları izlemeye devam etti.

Gölün bu yakasına gelirken çok zahmet çekmişti Atiko. Şimdi dönüyordu ve gayet rahat bir yolculuk yapıyordu. Bu yüzden ördeğe minnet duyarken sivrisineğe de öfke doluydu. Yolculuk boyu hiç konuşmayan Atiko'nun tek isteği sivrisineğe yaptıklarının hesabını ödetmek ve bir nebze huzur bulmaktı.

Ördek uzun süren bu sessizliğin ardından sordu:

– Atiko... Evine dönüyorsun işte... Neler geçmekte aklından?

– O sivrisineği bulmak istiyorum ey ördek! Beni neden buralara dek sürüklediğini ona sormak derdindeyim.

– Suçlu olan sivrisinek mi?

Atiko, bu soruya yanıt veremedi. Kollarını başına doladı. Sustu. Ördek de daha fazla sormak, Atiko'nun gönlünü incitmek taraftarı değildi. Atiko, ağlıyordu.

Atiko ördeğin sırtından indi. Eskiden şarkılar söylediği evine bir yabancı gözüyle baktı. Ördeğin boynuna sarılıp onunla vedalaştı. Ördek yavaş yavaş yüzüp de gözden kayboluncaya dek onu izledi. Ördeği ilk gördüğünde onu kötü zannetmiş olduğu için kendine şaşırdı. Oysa ördek sayesinde o karanlık gölde kaybolup, yem olmaktan kurtulmuştu.

Kederler Sevinçlere Götürür

Akşam olmak üzereydi. Ayakları geri geri gitse de evine girme zamanı gelmişti işte. Yuvasına ilerlerken kulağının dibinde vızıldıyan sivrisineğe baktı. Onu tanımıştı.

– Hoş geldin Atiko. Buldun mu yavrularını?

– Bana kötülük yaptın. Şimdi gelmişsin benimle eğleniyorsun öyle mi? Sivrisinek artık sana kızgın değilim. Hatta ismini söyle de tanışalım. Sonra rahat bırak beni, bir daha çıkma karşıma e mi...

Sivrisinek şaşırdı. Atiko'da gördüğü olgunluk karşısında mutlu oldu. "Adım Atiko!" dedi.

Atiko: "Sahi mi? İsmimiz aynı öyle mi?" diye sordu. Sivrisinek bu ismi annesinin çiçeklerin Atiko için söylediği o şarkıdan duyduğunu ve kendisine de aynı ismi verdiğini anlattı. Atiko, sivrisineğe gülümseyerek baktı. "Desene ben de annen sayılırım." dedi. Sivrisinek keyifle gülmeye başladı ve "Ben de senin yavrularına anne sayılırım..." dedi.

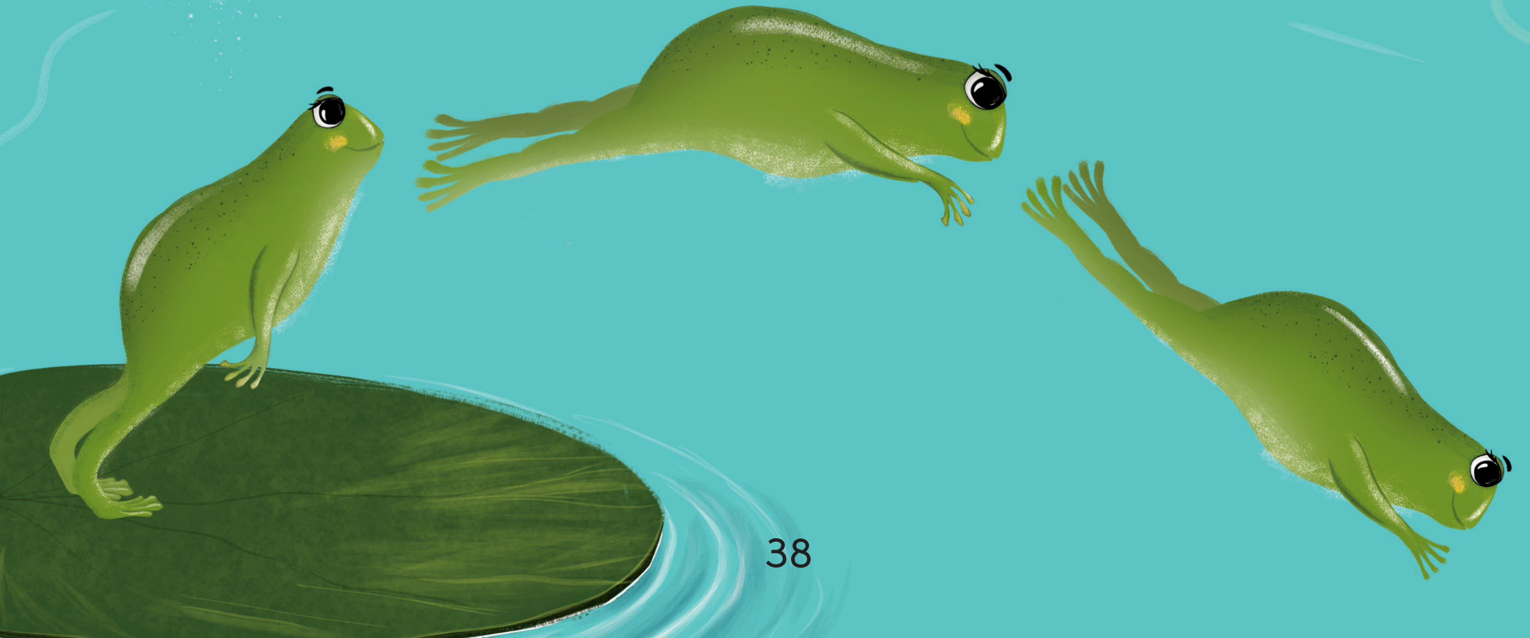
Atiko, olduğu yerde şaşkınlıkla dondu ve zorlukla sordu:

– Yavrularımı buldun mu ey sivrisinek Atiko?

– Bulmak değil ki onlar hep aynı yerdeydi zaten. Sen gidelim dediğinde onlara gece olmadan döneceğime söz verdiğim için seni bırakıp dönmek zorunda kaldım. Üstelik onlara ben baktım. Uyuyorlar şimdi, ama bak şarkını duyunca nasıl da uyanacaklar.

"Elinde keseri... Tak tak Atiko... Suyu sever bedeni... Tak tak Atiko... Zıpla şimdi bekleme... Tak tak Atiko... Yavruların geliyor... Bak bak Atiko..."

Çiçekler de şarkıya eşlik ediyor ve Atiko'yu selamlıyordu. Derken yuvadan çıkan kurbağalar da aynı şarkıyı söyleye söyleye suya atlamaya başladılar. "Elinde keseri... Tak tak Atiko... Suyu sever bedeni... Tak tak Atiko... Zıpla şimdi bekleme... Tak tak atiko... Yavruların geliyor... Bak bak Atiko..." Atiko yavrularına bakarken bu kez mutluluktan ağlıyordu.

Kendine tıpatıp benzeyen yavruları zıplayıp oynuyordu. Atiko önce evlatlarını kucaklamaya ve onlardan özür dilemeye başladı. Sonraysa gitmeye hazırlanan sivrisineğe sarıldı. "Artık burada bizimle yaşamalısın Atiko!" dedi.

Atiko birken oldu iki. Masal da burada bitti. Söz kıymetli bir maden gibi saklanmalı, ortalığa dökülmemeli. Danışmadan karar veren yanılır bu da belli. Sivrisinek âcizdir, ördek düşmandır demeden önce herkesi tanı bir iyi. Haydi, şimdi sen de yüz gölün tatlı suyunda, ama büyüklere danışmadan asla karara varma.

